

Алесандро Гати

Мистeрии от Замъка на страха

ВЪРТЕЛЕЖКАТА НА КУКЛИТЕ

Илюстрации Едуин Ремрев

Издаелство „Фют“

IL GASTELLO DELLA PAURA

Girotondo del terrore

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy

© 2018 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House

Text by Alessandro Gatti

Illustrations by Edwin Rhemrev/ComicHouse.nl

Introduction and epilogue by Pierdomenico Baccalario

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

Original title: Un gioco pericoloso

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123

Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

МИСТЕРИИ ОТ ЗАМЪКА НА СТРАХА

Въртележката на куклите

Текст Алесандро Гати

Илюстрации Едуин Ремрев

© Издателство „Фюм“, 2018

Превод Евдокия Златарова

Редактор Екатерина Латева

Коректор Розалина Палазова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-345-1

Скъпи мои злочестни юсти,

Ако някой ви е препоръчал да дойдете на екскурзия в Тъмната долина, трябва да знаете, че си е направил доста зловеща шега!

Доколкото помня, по тези места никой не е виждал слънчев ден – само мрачно небе, гръмотевици, свистящ вятър и безконечни поройни дъждове. Ако обаче, както виждам, вече сте тръгнали, не ви остава нищо друго, освен да стигнете до Къщата на зalezа и от там да се изкачите до Прохода на духовете. Ще се озовете на една тясна пътека, по която може да преминете над пропастта, да се изкачите Каменните

игли и да стигнете до Замъка на страха.
Естествено, това не е истинското име
на този замък, но жителите на Тъмната
долина го наричат така, откакто всички
негови собственици измрели при ужасни
обстоятелства. Всички до един!

Тук останахме само аз – икономът Алфред,
и този негодник – гарванът Пърси, с когото
споделям дългите си дни и нощи в замъка.
Двамата често откриваме места, за които
никой вече не си спомня.

Тази врата, Пърси, говори ли ти нещо? А?
Мълчи гарванът му с гарван! По мълчанието
му съдя, че и той няма спомен да е имало
врата в дъното на този коридор на третия
етаж.

Потърни малко, проклетнико! Дай ми
време да я отворя...

Ето, готово... Зад вратата има някакво
тъмно помещение: гъст сумрак, мебели,
покрити с бели чаршафи, прашни свещници,
от стената гледат навъсено два портрета...
Всичко е потънало в плътна пелена от прах,
навсякъде висят паяжини.

С една дума, нищо приятно и пак работа
за мен, ако реша да почистя... Но мисля, че
ще е по-лесно да затворя вратата и да сляза
на долния етаж, като се престоря, че нищо
не съм видял.

Така трябваше да направят Питър и Сузи,
когато откриха онзи капак в къщата,
в която току-що се бяха преместили.

Капакът. Да... Този, който се появи
на тавана в стаята им, ако не се лъжа...

Питър искаше да се махне от това място. Беше тъмно, влажно, истински лабиринт от мрачни и пусати коридори. Дали имаше изход? Усещаше краката си тежки и тромави, сякаш отказваха да се движат. Най-после видя врата в края на коридора, по който вървеше. Беше откритата.

„Може би това е изходът!“, помисли си момчето. И макар че краката му като че ли бяха от олово и едва ги местеше, той забърза. Сърцето му биеше учестено, въздухът не му стигаше. Пое си дълбоко дъх, престаши се и с рязко движение гръпна вратата към себе си.

Това, което видя, изобщо не беше онова, на което се надяваше. От дъното на тясна

и гълга стая, чиито стени бяха покрити с рафтове със стари книги, мъжът със сивото лице го гледаше подигравателно с тъмните си хълтнали очи. Устните му бяха разкривени в ехидна усмивка.

– О, не! – изкрещя Питър и се опита да се върне обратно.

– Къде си мислиш, че отиваш? – изсмя се мъжът със сивото лице и оголи гнилите си жълтеникави зъби.

После вдигна тънкия си крив показалец и му направи знак да се приближи.

Питър се помъчи да избяга, но краката му не го слушаха. И не само това! Някаква невидима сила неумоливо го тласкаше към фотьойла, в който седеше мъжът.

– НЕ! НЕ! – извика отново Питър, но загадъчната сила вече го беше избутала пред фотьойла.

Тогава мъжът рязко вдигна сухата си кокалеста ръка и сграбчи рамото му като с клещи. После се навеси над него.

Питър изпищя така, че... всичко изчезна! Зловещата библиотека, фотьойлът, сивото лице на този страшен мъж... Всичко се беше изпарило за миг.

* * *

Сега имаше много светлина и единствено то, което Питър виждаше над себе си, беше розовото лице на сестра му Сузи. Ръката, която разтърсваше рамото му, беше нейната.

– Събуди се, Пит! Ще се изпуснеш заради твоите кооошмаари! – каза тя, превръщайки гласа си като на вампир от филм на ужасите.

– Престани! – сонна се още сънено Питър.

– Престанете и двамата! Става ли? – намеси се госпожа Мъри, обръщайки се към децата си от предната седалка на автомобила.

– Но мамо, вярно е! – защити се Сузи. – Пит сънува кошмари от седмици. Така се мята и вика, че го чувам от моята стая...

Питър седеше мрачно, без да каже нищо. Мразеше сестра си, когато го клеветеше, но сега тя казваше истината.

Всичко беше започнало преди три седмици, когато Питър остана да спи при приятеля си Адам след рождения му ден. Преди да си легнат, Адам беше извадил изпод възглавницата си едно DVD, което беше взел тайно от колекцията на баща си. На диска имаше филм – „Пещерата на доктор Макабра“. Бе-

ше един от онези филми, които единайсет-годишният Адам нямаше разрешение да гледа, но точно заради тази забрана и заради ужасяващата обложка с крещяща жена, преследвана от чудовище от кал, Адам и Питър бяха предпочели този филм пред всички останали.

Скрити под завивката, двамата го изгледаха на лаптопа, подарен на Адам за рождения му ден. Беше много вълнуващо, на няколко пъти двамата се смразяваха от ужас и сърцата им направо спираха.

Но тайното им приключение имаше и неприятна последица: след онази нощ един от героите – мъж със сиво лице, който във филма се мерна съвсем бегло, започна непрекъснато да се появява в сънищата на Питър, превръщайки ги в кошмари.

– Няма нищо страшно. Всички сънуваме ужасии от време на време – намеси се господин Мъри, с ръце на волана.

– Пък и имаме нещо хубаво, за което да мислим, деца! – добави радостно съпругата му. – Пристигнахме!

Автомобилът на семейство Мъри спря на номер 819 на „Елизиум грайв“ пред тежка врата от ковано желязо, забита сякаш насилва в средата на тухлена ограда, покрита с бръшлян.

Зад вратата една буренясала, но широка алея се изкачваше по невисок хълм. Описваше по склона му голямо „S“ и стигаше до входа на огромна двуетажна къща. Новият дом на семейство Мъри.

– Леле! – възкликна Сузи, ококорвайки очи.

– Сигурни ли сте, че не сте сбъркали адреса? – зяпна и Питър. – Това не е къща! Това си е цяло име...

Родителите му си размениха доволни усмивки. Наистина бяха много щастливи. Не-

отдавна и двамата бяха получили повишение в службата с голямо увеличение на заплатите. Бяха решили да се възползват от това, за да се преместят в по-голям дом, и точно тогава се бяха натъкнали на възможността на живота си: една прекрасна къща от сив камък в престижния квартал „Пайн Хилс“*. Цената беше изключително изгодна.

В интерес на истината, имението беше толкова изолирано, че реално не принадлежеше към нито един квартал. Това създаваше известно неудобство, що се отнася до пазаруването и воденето на децата на училище, но къщата на номер 819 на „Елизиум грайв“ беше истинска мечта, а – бяха си казали господин и госпожа Мъри – за мечтите трябва да се правят известни жертви.

Бащата се бори известно време с един голям катинар, но най-после го отключи и свали тежката ръждясала верига, която държеше портата затворена.

Докато господин Мъри беше зает с катинара, на улицата се появи една госта странна особа: възрастна жена с разрошени бели коси и сиви, ясни очи. Жената влачеше за

себе си количка, натоварена с покупки.

– Какво правите? – госта грубо попита тя и спря до четиримата.

– Добър ден, госпожо – отвърна възпитано майката на Питър и Сузи. – Ние сме новите собственици на тази...

– Какво? Какво говорите? – неочаквано извика непознатата. – Вие... Вие не можете да живеете там!

В очите ѝ се мярна сянка на ужас, тя погледна за миг къщата зад портата и устата ѝ се изви в болезнена гримаса.

После жената се обърна към Питър и Сузи.

– Особено вие двамата... Вие, Лили и Тим, веднага трябва да се махнете от тук!

– Госпожо, престанете! – намеси се господин Мъри. – Наистина прекалявате. Купихме тази къща съвсем законно и ще живеем в нея независимо дали това ви харесва!

Жената премести ужасения си поглед върху него, но не каза нищо. Само махна гневно, поклати горчиво глава и си тръгна, влачейки след себе си количката.

– Тази пък коя беше? – попита Питър, когато жената се отдалечи достатъчно и не можеше да го чуе.

– Предполагам, че живее наблизо... – сви ра-

* *Пайн Хилс* – Боровите хълмове (бел. прев.)

мене майка му и потупа с показалец слепочиеето си. – Май ù хлопа дъската!

Всички се разсмяха.

Портата вече беше отворена и господин и госпожа Мъри продължиха с колата по изровената алея, но Сузи и Питър отказаха да се качат и нетърпеливо хукнаха към къщата.

– Огромна е! – извика Сузи.

– Чудовищно огромна! – добави Питър и се спусна да обиколи сградата.

– Значи новата ни къща все пак не е толкова зле... – пошегува се бащата, слизайки от току-що паркираната кола.

Питър и Сузи си гадоха сметка, че са проявили повечко ентузиазъм, и веднага се поправиха.

– Прекалено голяма е – уточни Сузи. – Ужасно голяма! – опърничаво натърти тя.

– А и не се знае каква е вътре – вметна Питър.

Работата беше там, че двамата с всички сили се бяха противили на преместването – да сменят дома си означаваше да се разделят с приятелите си.

Господин и госпожа Мъри обаче не бяха обърнали внимание на протестите на децата си, защото тази прекрасна къща, която се

продаваше за по-малко от една десета от стойността си, беше изключително изгодна сделка. Освен това брокерът беше ясен и категоричен: ако не подпишеха веднага договора, някой друг щеше да го направи буквално след часове заради невероятно ниската цена. Не им се искаше да вземат решение толкова бързо, но накрая загърбиха всички съмнения и приеха. От друга страна, бяха убедени, че след като помрънкат малко, Сузи и Питър ще свикнат бързо с тази невероятна къща, излязла сякаш от някой роман за благородници.

След като прекрачиха прага, господин и госпожа Мъри поведоха децата си по един широк коридор към най-хубавото помещение: огромен салон с висок таван, с лъскав дървен под и големи френски прозорци, които водеха към градината. В средата на една от стените имаше бяла мраморна камина, по-висока от тринайсетгодишната Сузи, която беше по-висока от десетгодишния си брат.

– По-дяволите, страшна работа! – изпусна се Питър, докато оглеждаше камината, вдигнал глава.

– Май новата ни къща е впечатлила някого, а? – обади се закачливо господин Мъри, намигвайки на жена си.

Сузи веднага гръпна брат си за ръкава.

– Ние отиваме да огледаме горе – смотолеву тя и набързо измъкна Питър от салона.

Когато се отдалечиха достатъчно и застанаха в подножието на стълбите към горния етаж, Сузи зашепна припряно:

– Признавам, къщата не е зле. Ама сме на улица „В нищото“ номер нула. Не си ли съгласен? Невъзможно е да не скучаеш на подобно място, но когато почнем да умираме от скука, твоят приятел Адам и моята приятелка Тина ще бъдат много далеч. Ще можем да ги виждаме само когато мама и тате благоволят да ни заведат с кола... Значи никога!

Питър усещаше, че Сузи е права. Всички тези кристални полилеи и старинни портрети по стените нямаше да послужат за нищо, когато му се прииска да поиграе с някого на „Маджик Бомбдзила 3“, любимата му видеоигра.

– Добре, ге – кимна той. – Тогава какво правим?

– Татко и мама много ще се стресират, но на нас тази къща НЕ ни харесва, ясно? Трябва по всякакъв начин да ги накараме да го разберат – нареди Сузи.

– И как?

– Като се оплакваме... Като намираме негостатъци навсякъде. Като непрекъснато мрънкаме. Ако издържим по-дълго, мама и татко ще отстъпят и ще се върнем да живеем в цивилизацията. Разбра ли, Пит? – попита Сузи.

Питър кимна, без да е особено убеден. Това беше най-красивата къща, в която беше влизал някога, а сега беше тяхна!

„Кой знае... – помисли си той. – Може Адам да ми идва на гости с колелото и...“

БАМ! Мислите му бяха прекъснати от силен трясък, идващ някъде отгоре.

Питър и Сузи се спогледаха. Гласовете на родителите им продължаваха да се чуват от салона. Нямаше съмнение: някаква врата на горния етаж се беше затръшнала със страшна сила.